

In deze rubriek komt maandelijks een inspirerende *Eva*-vrouw aan het woord.

Paulien Zeeman-Lens
*'Eindelijk durfde ik
de liefde van God
te ontvangen'*

Ruim vier jaar lang presenteerde ze het EO-programma *Vrouw-Zijn* en sprak ze op conferenties. Daar is Paulien Zeeman (58) bekend van geworden. Binnenkort spreekt ze op *Eva's* Vriendinnenweekend over een 'bloeiend en boeiend' leven: "God belooft dat als je voor het leven kiest, je gaat bloeien. Ook al zie je dat niet altijd. Door mijn jarenlange depressiviteit en vermoeidheid kan ik uit ervaring spreken."

DE HERKEN

Ze begon ooit als ergotherapeut. Maar inmiddels is ze filosoof en een beetje theoloog. Ook was ze jarenlang zendeling voor Jeugd met een Opdracht, presenteerde ze het EO-programma *Vrouw-Zijn*, deed ze leidinggevend werk in het opbouwen van een kerk en is ze voorzitter van het bestuur van Deborah Netwerk (een netwerk voor hoger opgeleide christenvrouwen). Paulien Zeeman is een bedrijvige dame. "Eigenlijk ben ik vooral iemand die altijd op zoek is naar wat maximaal mogelijk is in het leven. Ik wil iets kunnen betekenen voor de ander, iets betekenen voor God en dat kan er steeds heel anders uitzien."

Levensvragen

Paulien groeide op in een klein dorpje, in een christelijk gezin, als dochter van een huisarts. Haar vader noemt ze een 'typische jarenzestigvader' die veel aan het werk was. Paulien: "Hij is lange tijd ernstig ziek geweest en is onlangs in zijn slaap heengegaan. Wanneer ik bij hem wegging, zei hij: 'Dag schattebout, bedankt voor al je hulp.' Vroeger zou hij dat nooit gezegd hebben. Net als in veel gezinnen werd er bij ons niet veel over je emoties gesproken."

Een gemakkelijke jeugd heeft Paulien niet gehad. Ze groeide op in de jaren zeventig waarin veel jongeren het geloof loslieten en de wereld opnieuw aan het ontdekken waren. Als dertienjarig meisje wordt

ze belaagd door depressies en negatieve gedachten. "Het was alsof er een jas over mijn hoofd werd getrokken," vertelt ze. "Ik zat er zo diep doorheen. Maar voor de buitenwereld hield ik deze gevoelens goed verborgen. Depressie zit in de familie. Voor een groot deel waren mijn gevoelens erfelijk bepaald. Daar kwam bovenop dat ik in deze periode van veranderende hormonen misbruikt werd door een fysiotherapeut. Ik denk dat dit trauma alles verergerde.

Tijdens mijn depressie was ik met enorme levensvragen bezig. Waarom besta ik? Wat is de zin van het leven? Veel jongeren in de jaren zeventig liepen rond met dergelijke vragen. Er werd negatief over God gedacht, kerken liepen leeg en het was hip om rebels te zijn. Als jongeren hadden wij het idee dat er iets achter de horizon moest zijn - en dat zouden wij gaan vinden! Ook drugsgebruik hoorde daarbij. Ik begaf mij op het randje van het leven en had het zelfs fijn gevonden als het mij ontnomen werd. Ik vond het leven zo ontzettend zwaar, het was een heel diepe leegte. Maar om mijn lichaam en mijn toekomst met drugs helemaal kapot te maken, vond ik te eng. In diezelfde periode was mijn vader veel met God bezig. Hij was op zoek naar de liefde van God en daardoor kwamen er thuis veel evangelisten over de vloer. Langzamerhand ging ik hier ook voor openstaan. Op

mijn achttiende werd mij duidelijk dat ik een keuze voor Jezus wilde maken. Heel radicaal ben ik op mijn knieën gegaan en heb gezegd dat al het spelen en zoeken voorbij was en ik Hem op zijn woord zou geloven. Eindelijk durfde ik de liefde van God te ontvangen."

Bergstammen en getto's

"Als ik Jezus niet had leren kennen, zat ik waarschijnlijk onder de antidepressiva, in een inrichting, of erger. Maar mijn leven is heel anders gelopen. Het feit dat ik Jezus ging volgen, had onder meer tot gevolg dat ik met mijn broers en vrienden een bijbelstudiegroep oprichtte. Ik ging God aanbidden, de Heilige Geest opzoeken en mijn leven niet meer op mezelf, maar op Zijn Koninkrijk richten. Desondanks worstelde ik nog wel met een enorme leegte. Ik had de dood tot mijn vriend gemaakt en die laat je niet zomaar los. Ik moest leren openstaan voor de liefde van God. Na een paar jaar ben ik met veel plezier bij Jeugd met een Opdracht gaan werken. Ik had het gevoel dat God mij riep om me in te zetten voor diegenen die het evangelie nog nooit gehoord hadden. Ik vertrok naar Thailand en werkte daar in een vluchtelingenkamp met getraumatiseerde Cambodjanen die op de vlucht waren voor het regime van de Rode Khmer. Later kwam de passie om een nieuwe gemeente te stichten voor al die mensen die daar tot geloof kwamen. Samen met een groep zendingen kwam ik op de moeilijkste plekken in Azië. Bij bergstammen, in getto's... Overal vertelden we over Jezus. Zeven jaar lang heb ik dat werk gedaan. Daarna was ik helemaal op en had ik het idee dat God een nieuwe weg voor mij had: deel uitmaken van de vernieuwing van de traditionele kerken in Nederland. Maar hoe, dat wist ik niet precies. Zo'n boodschap hoorde ik ook niet duidelijk met mijn oren. Dat is een innerlijk weten dat woorden krijgt. Mijn gesprek met God is *ongoing*. Elke dag opnieuw.

'Ik had de dood tot mijn vriend gemaakt en die laat je niet zomaar los'

'Heer, ik heb het idee dat... Begrijp ik goed dat U bedoelt... Ik ben niet blij want...' Zo gaat dat."

Vrees en beven

"Ik was 32 toen ik weer terugging naar Nederland. Ik vestigde me in de Bijlmer en deed een leiderschapstrainingsschool en een counselorschool. Vervolgens werd ik via via gevraagd als presentatrice bij *Vrouw-Zijn*. Ik ben heel perfectionistisch en faalangstig, dus als iets groter is dan ik gewend ben, dan vind ik dat heel spannend. Tot drie keer toe zei ik 'nee'. Wat moest ik daar doen? Maar van dat 'nee zeggen' kreeg ik last. Immers, God had een deur opengezet en die moest ik binnengaan. Dus ik besloot het te doen. Het was een enorme overgang. Van een jongerenorganisatie als Jeugd met een Opdracht naar het *in the picture* staan, bekend worden en spreken voor een grote groep vrouwen, met veel verschillende achtergronden. Ik begon met vrees en beven. Ik besloot te bidden en te vragen hoe ik deze vrouwen kon dienen. Want dat het niet om mij ging, niet om mijn carrière, dat had ik in mijn leven als zendeling wel geleerd. Uiteindelijk hebben we in vier jaar tijd tweehonderd programma's mogen maken. Het was lang niet altijd gemakkelijk. Ik voelde me soms net Daniël in de leeuwenkuil. Ik was bang dat ik zou falen voor de televisie. Lang niet alles was ingebeeld, er waren daadwerkelijk mensen die een grote brief naar de krant schreven waarin ze mij volledig afkraakten. Men was het nog niet gewend dat een vrouw de Bijbel ging uitleggen. Vooral veel traditionele mannen hadden daar moeite mee. Aan de andere kant was er ook een groep vrouwen die me fantastisch vond. Ik had me nooit gerealiseerd dat dat er allemaal bij kwam kijken."

Intimiteit

In die tijd leerde Paulien, inmiddels 36

jaar oud, haar man kennen. Al die jaren ervoor was ze alleen geweest. Vaak was ze eenzaam en verlangde ze naar een man en kinderen, maar ze wilde per se de juiste man die God voor haar had en anders niet: "Ik heb in die tijd geleerd dat je niet vooruit moet kijken naar iets wat je nog niet kunt dragen. Daar geeft God je nog niet de kracht voor. Ik leerde George kennen in de gemeente in Amsterdam waar ik destijds lid van was. Hij was 41. 'Mijn Boaz die nog beschikbaar was,' zeg ik altijd. Hij was in één klap verliefd op mij. Als een bliksemflits! Maar ik niet meteen op hem. Uiteindelijk heeft het een jaar geduurd. Eenmaal getrouwd voelde het echt als thuiskomen bij elkaar. Doordat ik nog altijd heel onzeker over mezelf was, liep ik nog wel tegen dingen aan. Zoals moeite om bij mijn gevoel te komen, afwijzing en zelfhaat waar ik sinds mijn jeugd nog altijd periodes mee worstelde. Maar George was heel geduldig en liefdevol. Hij is voor mij een alles omarmende, veilige plek. We droomden van een gezin, maar vanwege onze leeftijd waren we heel voorzichtig. Ook wist ik dat het gevolg zou zijn dat ik dan moest stoppen met het gemeentewerk waar ik in die tijd enorm druk mee was. Ik ben geen *superwoman*. Ik heb niet zoveel energie en zou een kind verwaarlozen als ik daar niet alle aandacht voor had. We besloten de Heer te laten beslissen. Ik werd niet zwanger. En nog niet. En nog niet. We hebben medische hulp gezocht, maar zijn niet tot het uiterste gegaan. Na een paar jaar gaven we het op. Er zijn momenten geweest dat ik verdrietig dacht: 'Maar God, er zijn mensen die los van U leven en die ook op mijn leeftijd nog een kind krijgen... En ik? Ik heb toch alles aan U gegeven, waarom geeft U mij dan geen kind?' Als het jezelf betreft, kun je je zo gefrustreerd voelen. Het is alsof de zegen van God aan jou voorbijgaat. Ik kon me vanaf toen identificeren met vrouwen die er nog meer mee worstelden

dan ik. En dat zijn er best veel. Met al mijn alleenstaande vriendinnen bijvoorbeeld. Die niet alleen alleenstaand blijven omdat ze voor God kiezen en niet zomaar een relatie om de relatie willen, maar die ook lijden omdat ze geen kinderen krijgen. Ik kan meelijden in hun lijden. Maar ergens was het ook een opluchting. Want het idee om een kind op te voeden vond ik ook heel eng. Ik had het gevoel dat ik dat nooit goed zou kunnen doen. Een heel dubbel gevoel."

Een nieuw crisisjaar brak aan toen Paulien vijftig jaar werd: "Mede door de hormonen. Het 'gezwabber' kwam terug. De toekomst was nog maar zo kort en wat kon ik nog betekenen? Inmiddels ben ik achtenvijftig jaar en maakt het mij gelukkig niet meer uit. Of ik nou zestig, zeventig of tachtig word, het is allemaal de vijftig gepasseerd, *over the hill*. Ik ben niet zo somber meer over de toekomst, want met God is alles mogelijk. Dat ik bijvoorbeeld nog een filosofiemaster mocht doen, was totaal onverwachts. Met Gods hulp kon ik dat! Nu hoop ik weer meer tijd vrij te maken om te spreken. Ik ben dan ook heel dankbaar dat ik op *Eva's* Vriendinnenweekend zal zijn. Hier mag ik het dus hebben over een bloeiend en een boeiend leven. Boeiend betekent niet dat het leven makkelijk is en voor de wind gaat. Boeiend betekent dat je het avontuur aangaat en risico's durft te nemen en je over durft te geven aan Jezus. Daarin kunnen we elkaar als vrouwen helpen."

eva

"Ik was als tiener depressief." Hierover praten gasten in *Eva*-radio. Ook Paulien Zeeman praat mee. Zaterdag 12 oktober, 9.03 uur, Radio 5.

'Het idee om een kind op te voeden vond ik eng'